

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.719 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X erkend staatloze, en X van Armeense nationaliteit, op 29 september 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 12 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen op 7 oktober 2002 België binnen en verklaren zich dezelfde dag vluchteling.

Op 20 november 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 februari 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Bij arresten van de Raad van State nrs. 158.204 en 158.205 van 3 mei 2006 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 28 februari 2005 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 juni 2006 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 3 juli 2006 verklaren verzoekers zich opnieuw vluchteling. Op 7 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 31 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 februari 2005 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 23 augustus 2006. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

Op 30 augustus 2007 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf, op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 26 september 2007 verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 3 juli 2008 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk erkend als staatloze.

Op 11 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 september 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 26/09/2007 bij de burgemeester van Kortrijk door L., V. geboren te Onbekend op 15.06.1963, onderdaan van Staatloos en L. R. en kinderen L. A., A. en A., verblijvende (...), in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij art9bis, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: staatloos, verblijf in België sinds 07/10/2002, integratie, Nederlands en tewerkstelling echtgenote, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het statuut van staatloze, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde de Russische nationaliteit te verkrijgen, noch om te achterhalen of betrokkene over een verblijfsrecht beschikt in Rusland. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat de Russische diplomatieke overheden niet kunnen aangesproken worden teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkenen ontvingen op 27/02/2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarmee hun eerste asielaanvraag werd afgesloten. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook de tweede asielaanvraag werd negatief afgesloten. Betrokkenen verblijven bijgevolg reeds lange tijd illegaal in België en uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De elementen met betrekking tot de integratie, zoals Nederlands spreken en tewerkstelling, vormen geen buitengewone omstandigheden en kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek bij een visumaanvraag conform art 9.2 van de wet van 15/12/1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Dat de verzoekende partij onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratieve dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad, volgende middelen voorstelt:

Schending van de artikelen 6, 7, 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van art. 3 en 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, schending van de artikelen 1.1, 27 en 31 van het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen en Bijlagen, ondertekend op 28 september 1954 te New York en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat,

De bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: (...)

Tervijl,

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd, het feit onverwijderbaar te zijn van het grondgebied, bv. omdat het staatsburgerschap niet vaststaat, of omdat men staatloos is, wel degelijk een buitengewone omstandigheid is in de zin van het oude art. 9 al. 3 van de Vreemdelingenwet en dus ook van het nieuwe artikel 9bis dat de inhoud van het begrip "buitengewone omstandigheden,, niet heeft gewijzigd (R.v.St. nr. 109.562, 30 juli 2002, Rev. dr. Étr. 202, 416; R.v.St. nr. 136.968, 3 november 2004, Rev. Dr. Étr. 2004, 598 en Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de wet van 15 september 2006);

Dat in casu de staatloosheid "erga omnes" vaststaat en tegenstelbaar is ook aan de Minister van Migratie- en Asielbeleid;

Dat de Raad van State reeds bij herhaling heeft beslist dat een regularisatieverzoek van een staatloze niet onontvankelijk kan worden verklaard: het al dan niet toekennen van een verblijfsrecht betreft de grond van de zaak (R.v.St. 134.347, 20 augustus 2004, Rev.Dr.Etr., 2004,417; R.v.St. nr. 136.968, 3 november 2004, Rev. Dr. Étr. 2004, 598);

Dat eveneens een buitengewone omstandigheid is in de zin van art. 9 al. 3, het feit dat men onmogelijk een paspoort kan bekomen, of het feit dat een land geen laissez-passer wil afleveren;

En tervijl,

Krachtens artikel 1.1 van het Staatlozenverdrag, goedgekeurd bij Wet van 12 mei 1960, als een staatloze wordt aangezien, personen die door geen enkele staat krachtens diens wetgeving, als onderdaan worden beschouwd;

Dat het Hof van Cassatie oordeelde, dat bijgevolg voor de erkenning als staatloze, niet kan geëist worden aan te tonen dat de staatloze eventueel een staatsburgerschap kan verwerven, op straffe van de schending van voormeld art. 1.1 van het Staatlozenverdrag en in casu van de kracht van het gewijsde van het vonnis van de Kortrijkse rechtbank, waarbij de eerste verzoekende partij als staatloze werd erkend (Cass. 27/9/2007, C.06.0390.TM);

Dat, nu 1ste verzoekende partij erkend werd als staatloze, dus niet meer kan geëist worden dat daarenboven nog eens zou aangetoond worden dat hij het Russische staatsburgerschap niet zou kunnen verkrijgen;

Dat dit alles reeds werd onderzocht door de Rechtbank die het statuut van staatloze toekende;

Dat de verzoekende partijen overigens de tekst overleggen van de wet op het staatsburgerschap van de Russische Federatie, zoals die van kracht is geworden op 1 juli 2002 tot op heden: voor personen die het staatsburgerschap van de Russische Federatie willen verkrijgen geldt o.m. dat zij tenminste 5 jaar

aaneengesloten een permanente verblijfplaats in de Russische Federatie (dus een permanente woonregistratie) dienen te hebben voorafgaand aan het verzoek tot het bekomen van het staatsburgerschap en aantonen dat men over een legale bron van inkomsten beschikt in Rusland (Algemeen Ambtsbericht Staatsburgerschaps- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie, p. 87);

Dat de verzoekende partij naar alle evidentie, niet kan beantwoorden aan deze voorwaarden, zodat in elk geval niet kan beweerd worden dat de verzoekende partij op de een of andere wijze zelf verantwoordelijk zou zijn voor zijn staatloosheid, terwijl geen "administratieve stappen" kunnen worden gezet in België;

Dat een "permanente verblijfsvergunning" immers niet kan bekomen worden vanuit België, is immers onbetwistbaar daar ze ter plaatse moet aangevraagd worden bij de plaatselijke autoriteiten (Algemeen Ambtsbericht Staatsburgerschaps- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie, p. 94-97)

Dat ter gelegenheid van het onderzoek van de asielmotieven, de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelde dat de verzoekende partijen, illegaal verbleven in de Russische Federatie, zodat dit feit nu toch nog moeilijk kan worden betwist, hetgeen voldoende aantoont dat de verzoekende partijen niet over enig verblijfsrecht beschikten en beschikken in de Russische Federatie;

Dat de verzoekende partijen nogmaals het stuk overleggen waaruit blijkt dat zij bij herhaling werden aangehouden en gestraft wegens het overtreden van de Russische wet op de verblijfsvergunning (stuk 5);

En terwijl,

Voor zover als nodig, de verzoekende partijen benadrukken dat een aanvraag tot machtiging van een verblijf in België, niet kan worden ingediend bij de "Russische diplomatieke overheden" zoals schijnt te worden voorgehouden door de bestreden beslissing;

een onmenselijke of een vernederende behandeling en de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat het bevel geven aan iemand met een onbepaalde nationaliteit om het land te verlaten (laat staan een erkende staatloze), een inbreuk is op het voormelde artikel van het E.V.R.M., nu er geen enkel land ter wereld bestaat waar de verzoekende partij op een legale wijze naartoe kan (R.v.St nr. 75.896, 23/9/1998);

En terwijl,

de 2de verzoekende partij en de drie kinderen, gerechtigd zijn op de eerbiediging van hun gezinsleven en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dat niet bij wet is voorzien en dat noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving, op straffe van een schending van art. 8 E.V.R.M.;"

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het al dan niet toekennen van een verblijfsrecht de grond van de aanvraag betreft, en dat de buitengewone omstandigheden het feit omvatten dat men onmogelijk een paspoort kan verkrijgen of dat een land geen vrijgeleide wil afleveren. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet dat met de status van staatloze geen rekening kan worden gehouden in het kader van de ontvankelijkheid, met andere woorden deze status behoort niet tot de buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag op het Belgisch grondgebied kan rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet op voldoende wijze aannemelijk wordt gemaakt dat de Russische diplomatieke overheden niet kunnen worden aangesproken teneinde van daaruit de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De bewijslast hiertoe ligt bij verzoekers. De rechtspraak van het Hof van Cassatie is niet ter zake dienend, daar deze enkel betrekking heeft op de erkenning als staatloze. Er wordt niet verwacht dat verzoeker moet aantonen dat hij het Russisch staatsburgerschap niet kan verkrijgen, maar wel dat hij vanuit dit land, dat hem een paspoort uitreikte, geen aanvraag om machtiging tot verblijf zou kunnen indienen.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers uiten kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voeren in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan (de aanvraag werd ingediend door verzoeker alleen, maar gold voor de hele familie):

“De redenen die ertoe leiden dat deze aanvraag in België wordt ingediend, zijn de volgende: op 29 mei 1991 ontvluchtte ik het grondgebied van wat nu Armenië is en ik vestigde mij met mijn gezin in Desnogorsk in wat nu de Russische Federatie is.

Op 23 september 1991 werd de huidige Republiek Armenië onafhankelijk.

We hebben ons in de Russische Federatie bij herhaling gewend tot de overheid ten einde aldaar een “propiska” te kunnen verkrijgen, hetgeen ons moest toelaten het Russisch staatsburgerschap te verwerven.

Daar wij niet beantwoordden aan de bepalingen van de oude Wet op het Russische staatsburgerschap, konden wij evenwel noch een verblijfsvergunning krijgen en zekerlijk niet het Russisch staatsburgerschap verwerven.

We ontvluchtten tenslotte de Russische Federatie en kwamen in België aan op 7/10/2002 en sindsdien verblijven wij in België.

Ikzelf beschik over geen enkel staatsburgerschap, niet over het Russische, zoals hierboven uiteengezet, maar ook niet over het Armeense, daar ik nooit over een registratie heb beschikt in Armenië, nu ik voor de Armeense onafhankelijkheid het land ontvluchtte.

Ik kan dus naar geen enkel land terug, daar ik nergens over een verblijfsrecht beschik en ik geen staatsburgerschap bezit.

Bij verzoekschrift van 28 maart 2006 heb ik aan de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk gevraagd, mij te erkennen als staatloze, doch tot op heden, werd mijn zaak niet behandeld.

Van zodra een definitief vonnis zou tussenkomen, zal ik de Dienst Vreemdelingenzaken uiteraard verwittigen.

Ik kan mij dus tot geen enkele Belgische diplomatieke post in het buitenland wenden.”

Bij vonnis van 3 juli 2008 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk erkend als staatloze. Verzoeker heeft dit meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt over de buitengewone omstandigheden het volgende overwogen: *“Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: staatloos, verblijf in België sinds 07/10/2002, integratie, Nederlands en tewerkstelling echtgenote, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.*

Het statuut van staatloze, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde de Russische nationaliteit te verkrijgen, noch om te achterhalen of betrokkene over een verblijfsrecht beschikt in Rusland. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat de Russische diplomatieke overheden niet kunnen aangesproken worden teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”

Verzoekers voeren aan dat de onverwijderbaarheid van verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat zijn staatloosheid erga omnes vaststaat, dat het feit dat hij geen paspoort kan verkrijgen of het feit dat een land geen laissez-passer wil afleveren ook buitengewone omstandigheden uitmaken.

De bestreden beslissing stelt terecht dat de toekenning van het statuut van staatloze geen verblijfsrecht impliceert. De staatloosheid op zich is geen buitengewone omstandigheid die verzoeker zou toelaten de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België in te dienen. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen in het land waar hij mogelijks nog een verblijfsrecht heeft, namelijk Rusland. De bestreden beslissing stelt dat het niet vaststaat dat verzoeker daar niet meer over een verblijfsrecht zou kunnen beschikken.

De Raad stelt vast dat zich in het dossier in dit verband drie stukken bevinden, opgevraagd door verzoekers bij verschillende ambassades in België, en één stuk van het ministerie van Binnenlandse Zaken te Desnagorsk. Het eerste stuk betreft een document van de Russische Ambassade in België van 26 oktober 2006 dat bevestigt dat verzoekster, geboren in Armenië, niet de Russische nationaliteit heeft. Het tweede stuk betreft een document van de Ambassade van Armenië van 25 oktober 2005 waaruit blijkt dat verzoeker, geboren in Syrië, niet van Armeense nationaliteit is en dat hem daarom geen paspoort of laissez-passer kan worden uitgereikt. Het derde stuk betreft een document van de Syrische Ambassade te Brussel, waaruit blijkt dat verzoeker (aangeduid als H. L. en niet als V. L.) geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij van Syrische nationaliteit is. Het stuk afkomstig van het ministerie van Binnenlandse Zaken te Desnagorsk vermeldt dat verzoeker op 18 december 1991, 26 februari 1992 en 2 april 1999 werd aangehouden en gestraft voor het overtreden van de wet betreffende de legale verblijfsvergunning.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde de Russische nationaliteit te verkrijgen, noch om te achterhalen of hij over een verblijfsrecht beschikt in Rusland. Het stuk van de Russische Ambassade betreft enkel verzoekster en stelt vast dat zij niet de Russische nationaliteit heeft. Er wordt in dit stuk niets vermeld over verzoeker of over de weigering van het afleveren van een laissez-passer of van andere documenten aan de familie. Het stuk waarin wordt vermeld dat verzoeker de laatste maal in 1999 werd aangehouden en gestraft voor het overtreden van de wet betreffende de legale verblijfsvergunning, toont evenmin aan dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt om te informeren of hij ondertussen over een al dan niet tijdelijk verblijfsrecht in Rusland zou kunnen beschikken. Er bevindt zich geen briefwisseling in het dossier tussen verzoeker en de Russische ambassade in België. De overweging in de beslissing *“Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat de Russische diplomatieke overheden niet kunnen aangesproken worden teneinde van daaruit*

de aanvraag tot machtiging in te dienen” is bijgevolg evenmin kennelijk onredelijk. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de minister over de buitengewone omstandigheden kennelijk onredelijk is.

De verwijzing naar twee arresten van de Raad van State gewezen in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid toont niet aan dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van een staatloze steeds ontvankelijk moet worden verklaard. Er is ook rechtspraak waarin wordt gesteld dat de erkenning als staatloze niet automatisch leidt tot een recht op verblijf (RvS 2 februari 2005, nr. 140.054).

Het Staatlozenverdrag kent trouwens geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (RvS 26 mei 2004, nr. 131.792).

Wat de Russische nationaliteit betreft, wordt in de bestreden beslissing niet vereist dat verzoeker deze zou verkrijgen, er wordt enkel op gewezen dat hij daartoe geen stappen heeft ondernomen. Daarnaast wordt gewezen op de omstandigheid dat verzoeker evenmin stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij in Rusland eventueel over een verblijfsrecht zou kunnen beschikken. De argumenten in het middel inzake de wet op het staatsburgerschap van de Russische Federatie, zijn derhalve niet ter zake dienend, evenals de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie. Dit arrest stelt immers dat de burgerlijke rechter de erkenning als staatloze niet kan weigeren omdat de betrokkene het bewijs niet kan leveren dat hij niet in aanmerking komt voor een andere identiteit. Verzoeker is reeds erkend als staatloze en in de bestreden beslissing wordt hiervan melding gemaakt.

De bestreden beslissing vereist niet dat verzoeker een permanente verblijfsvergunning zou moeten verkrijgen voor Rusland, zij stelt enkel dat verzoeker niet aantoont dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij eventueel over een (al dan niet tijdelijk) verblijfsrecht zou kunnen beschikken.

De omstandigheid dat verzoekers in het middel aanvoeren dat in de beslissing inzake de asielprocedure van verzoekers is vastgesteld dat zij op illegale wijze verbleven in de Russische Federatie, en dat dit moet volstaan om aan te tonen dat zij niet over een verblijfsrecht beschikken, volstaat niet. Vooreerst hebben verzoekers dit element niet aangevoerd in hun aanvraag en dit element neemt niet weg dat zij hadden kunnen informeren bij de Russische Ambassade in België of zij over een verblijfsrecht zouden kunnen beschikken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit hetgeen voorafgaat, is gebleken dat de gemachtigde van de minister zich heeft gesteund op correcte gegevens. Verzoeker werkt de schending van dit beginsel voor het overige niet met concrete gegevens uit.

Artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekers beperken zich in het middel tot de

bewering dat het een schending uitmaakt van dit artikel dat zij een bevel krijgen om het grondgebied te verlaten “nu er geen enkel land ter wereld bestaat” waar zij op legale wijze naartoe kunnen. Uit hetgeen voorafgaat, is reeds gebleken dat in de bestreden beslissing in alle redelijkheid wordt gesteld dat verzoeker geen gegevens heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij niet over een verblijfsrecht voor Rusland zou kunnen beschikken. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling als gevolg van de bestreden beslissing.

Verzoekers voeren de schending van artikel 8 van het EVRM aan voor verzoekster en de kinderen. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat deze voor het hele gezin geldt, dus voor beide verzoekers en hun kinderen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

De “inmenging van het openbaar gezag” is bij de wet voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Deze inmenging streeft daarnaast in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan de Verdragsluitende Staten toe de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hen vrijstellen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure in te dienen. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoekers hebben de mogelijkheid om terug te keren nadat ze zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, wordt besloten dat zelfs indien er van een inmenging in hun gezinsleven sprake zou zijn, deze in casu niet als onrechtmatig kan worden beschouwd. Verzoekers maken de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoekers zetten de schending van de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet niet met concrete gegevens uiteen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.